ideologia activistă şi actualistă a Apusului, reprezintă – fie el nou, sau vechi – efortul cel mai coerent pentru trezirea sentimentului gravităţii existenţei şi a preluării răspunderilor istorice, consecvent, în aceasta, cu întreaga ideologie care punea în fruntea „Românului" lui Rosetti maxima: „Voieşte şi vei putea!", „Luminează-te şi vei fi!".

După acest paşoptism, dimensiunea românească a existenţei e aidoma unui „somn", din care neamul trebuie deşteptat la „realitatea prezentului". Tema cântecului lui Mureşanu revine aidoma la Alecsandri, în *Deşteptarea României:*

> *Sculaţi, fraţi de-acelaşi sânge din*
> *adânca letargie.**

Poeţii aceştia paşoptişti simt că se adresează, în fond, unei realităţi vecinice, intemporale, unei vieţi care se petrece oarecum în afară din timp – în orice caz, fără „prezenţă". Şi ceea ce se trudesc este să o zguduie, să o trezească la viaţa prezentului, să o introducă în istorie.

Din cele spuse până aci, se poate desluşi uşor tot ce pare funciar străin în această ridicare pe primul plan a optării şi a alternativei:

* În poemul menţionat versul este: *Iată! lumea se deşteaptă din adânca-i letargie!*